

andeks andis, ehl sül mõningade teud nende hulgast „kui mõegad Tema südamest olid läbikäinud;“ — armastada, tänuilik olla nende waasta, kes Tema olid armastanud, Tema mälestust ika armastama ja auüstama saavad.

Pärast seda kui abiakaasa lapsed ja lastelopsed Temast olid õnnistatud saanud, kutsus Ta kindraladjutanti frahv Orlowi, nõnda kui keiserliko hoovi ja sõa ministri, kes parajalt palees olid, oma woodi ette, tänas neid teenistuse eest ja andis ema järeltulijolle käsku Tema nimel teisi ministrid tänada, nii samuti Karde-, maa- ja mere sõdwäge ja isearanis wahwassüdamega Sevastopoli linna varjajaid*). Ka oma ligemaid teenrid ei unustanud Tema mite, nii sama vähe neid sõariistade kandmise al balliks läinud paleekrenadirjsi: neid tööki õnnistas Tema, igalühele ütles Ta mõne lahe sõna. — Sellepeale küüs Tema lahte nõuga arsti käest: „Milal arvate mind teenistusest lahti peasta? Ma arvan, milal saab se lõppema?“ — „Ei veel mite sedamaid,“ lootsis arst. — „Kas ma saan oma meelemõistust ära kautama?“ küüs Reisir. — „Ma loodan, Ma-jestät, töök saab rehvist ja ellast tulema,“ waatas arst. Ika oli piinatawa tundmusega Reisrit mõte täitnud, meelemõistust ära kautada.

*). Seda isa tahtmisest täitis valitsaja Reisir juba teisel põõsas enne Manivesti lugemist, mis läbi Ta kuulutati, et Ta oma ehitamise ouvõrje peale saanud.

Weel viimisel jumalaga jätmise laisutusel ütles siit ilmast labkuja oma troonipärijale: „Mina oleksin soovinud, töök waewatäjet, töök raslust enda peale wõttes, Sulle ühe rahuliku, korralliste seadud, õnnesliku riiki pärakanduseks jäta. Aga teistkülli on taewa „Isa tahtmine olnud. Nüüd lähen ma ära, Venemaa maa eest, Teie eest palvetama. Venemaa järel armastas in ma teid enam kui tööki sün maailmas.“

Kui pihisiisa Tema soovimist mööda surmatunni palveid luges, kuulas Tema nii sama terafelt kui neid enne pihtimist loetud palveid, — läbi mituforda risti rinna ette ja lõpetusel pihisiisalt jumalaga jättes, wautas Reiser preesterliku risti pihisiisa laelas oma mokade fulge, selle ristilöödud Lunastaja fuju fülege, kelle laisu Tema ihlas minna. Juba ei enam töömalikul midagi sõnadega tähendada, näitas Tema kustuvä filmateraga pihisiisse Reiserina ja Troonipärijat, otsego oleks tahtnud teda paluda, Meid-trööstida, nende eest palvetada. Tema ei loštnud nende tätest mite lahti, mõnilord neid veel tajahiljusestie wautates, sunni süs viimaks, laekümneni minutid pärast sel faktseistkümmend lõunal. Nemad seda õrna wautust mite enam ei märkanud, mis ühilase viimise südame põksumisega oli lõpenud.

Nõnda oli meist libedast nutetud Reisri eluots. Tema pihisiisa, „se diglane ja hää mees,“ kuda teda Reiser ühes oma viimises filmavilgus oli nimetand, — isa Bashanow, kellel seisusse ja ammeni woli läbi töök Tema hinge saladused awalikud olid, —